

XX
X
X O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N X
X
X K U R S U S B E W U S T L E V E N , V I E R D E A V O N D X
X
X D E K O S M O S R O N D J E X
X
X X
XX

DINSDAG, 27 APRIL 1982

De kosmos rond je. Deze term wordt pas duidelijk wanneer je begint met je te realiseren, dat de kosmos, die je meent te kennen in jezelf bestaat.

De hele wereld zoals je die meent te kennen is niet een werkelijke wereld. Ze is jouw interpretatie van feiten, van gebeurtenissen, van punten die je niet helemaal kent.

De waarheid vinden ten aanzien van die wereld en van jezelf wordt daardoor moeilijk. Wil je bewuster leren leven, dan zul je natuurlijk moeten leren iets te begrijpen van die kosmos buiten je. Je moet leren een klein beetje afstand te nemen van datgene wat je denkt, om daarvoor meer te kijken naar datgene wat er buiten je leeft.

Dat klinkt misschien als een vorm van zelfverloochening, maar dat is het niet. Wat is namelijk het geval?

Onze dromen en ook onze beelden van de werkelijkheid zijn voor ons echt. Ze blijven voor ons werkelijkheid ook wanneer wij zijn overgegaan en wanneer we komen te leven in werelden, die door ons denken bepaald worden.

De wereld buiten ons, echter, maakt deel uit van een onveranderlijke orde, zoals wijzelve aan die onveranderlijke orde gebonden zijn.

Naarmate wij dus meer de kosmos buiten onszelf leren kennen en waarderen, zullen wij eveneens harmonischer worden ten aanzien van de werkelijke wetten en grondbeginselen, die het gehele bestaan, inclusief het onze, beheersen.

Nu ik dit voorop heb gesteld, kunnen we gaan beginnen aan het onderwerp zelf.

Wat je ziet, wat je leeft buiten je, is iets wat bepaald wordt door je standpunt.

Wanneer je vanuit de aarde naar de sterrenhemel kijkt ziet u daar bepaalde konstellaties. Maar wanneer de tijd lang genoeg verder gaat, veranderen die konstellaties een beetje. Ga je echter naar Prokreion (?) bijvoorbeeld en kijk je daar naar de sterrenhemel dan zie je een heel andere hemel. Toch is het deel van precies dezelfde kosmos. Het is nog steeds dezelfde reeks sterren, alleen vanuit jouw standpunt hebben ze zich hergegroepeerd.

Wanneer je leeft heb je te maken met allerlei persoonlijke wereldjes en gevoelens, ook die van mensen buiten je. Je ziet hoe mensen reageren op zaken, die jij misschien heel normaal vindt. Je ziet hoe mensen bepaalde vooroordelen koesteren, hoe ze zich vastklampen aan bepaalde wetten en wetmatigheden, die naar je zelf weet, in feite

niet eens bestaan. Dat is moeilijk. Toch zul je moeten zien wat die wereld is van de ander. Want in de wereld van die anderen schuilt een nadere definitie van je eigen wereld. De kosmos buiten je vertelt je voortdurend wie je bent. Ze vertelt je ook voortdurend wat je zou kunnen zijn. In jezelf heb je dan de innerlijke kosmos, de innerlijke wereld, die je zegt: zo ben ik, nu. Je kunt nooit zeggen "ook morgen zal ik zo zijn." Dat is de grote moeilijkheid. We denken altijd aan continuïteiten. Een mens zegt: ik ben nu eenmaal zo. Hij neemt aan dat hij zo blijft. Hij kan zichzelf niet veranderen, dat is heel vaak waar. Wat hij wel kan doen is begrijpen, dat hijzelve verandert, ook al blijft zijn innerlijke droom hetzelfde. En dat hij daardoor op die buitenwereld een ander effect heeft, dat er andere gevolgen ontstaan.

In de Veden vinden we een oud beeld, waarbij wordt gezegd: De mens staat temidden van de cirkel van het onbekende. Al wat hij is en al wat hij doet, straalt hij uit naar die cirkel, die hem omgeeft. Al wat de wereld hem teruggeeft is in feite een deel van datgene wat hijzelf is.

Misschien heb je daarmee de kosmos, zoals hij voor de doorsneemens geldt, het beste omschreven. Wij zoeken in de kosmos de weerspiegeling van datgene wat in onszelf leeft. Aan de andere kant, wanneer we nu alleen in een droomwereld leven, is dat misschien aanvaardbaar. Is er buiten Maya misschien ook werkelijkheid?

Indien er een werkelijkheid^{is} zal juist die droom, die weerkaatsing ons beletten om de werkelijkheid te kennen. Die werkelijkheid zal zich moeten uitdrukken in vele mogelijkheden en wetten en krachten, die we normalerwijze eigenlijk niet beseffen. Het is niet alleen maar een kwestie van een grotere wereld zien. Het is wel degelijk ook een kwestie van leren inzien welke regels en welke wetten er feitelijk bestaan en welke van die regels en wetten eigenlijk onze innerlijke kosmos maar haar regeltjes en wetten overvleugelen en ongeldig maken.

Het is een tocht naar het onbekend, ongetwijfeld.

Waarom zouden we zo'n tocht eigenlijk niet maken. Zijn we zo verliefd op onszelf, op onze eigen denkbeelden, op onze eigen kracht?

Ik weet, dat een groot gedeelte van hetgeen u denkt en kent, een soort zelfbedrog is. Maar het zelfbedrog werkt in uw werkelijkheid.

Wanneer ik uitroep: hier is kracht, dan is er kracht. Maar is die kracht werkelijkheid of is ze nu maar alleen een innerlijke kwestie, die niet reëel is.

De grote moeilijkheid is natuurlijk om de realiteit van een kracht te ervaren buiten de cirkel van weerkaatsing moeten treden, die we rond onszelf hebben geschapen.

We moeten als het ware ons eigen denken een ogenblik stilleggen om de kracht, die van buitenaf komt te kunnen ontvangen.

Mystici hebben dat ook erkend. Ze zijn gekomen tot het standpunt,

dat je jezelf blank moet maken en dan niet in de tegenstelling tot zwart natuurlijk, maar gewoon uitwissen wat je denkt, dat je bent. Want dan, zegt men, kan de kosmos tot je spreken. Die kosmos om je heen spreekt altijd. Het enige verschil is, dat wanneer je je eigen persoonlijkheid tijdelijk weet uit te schakelen, die kosmos tot je doordringt zonder dat ze wordt afgeweerd door je eigen wereldvoorstelling, die altijd weer tussen de werkelijkheid en jezelf probeert te komen.

Wanneer ik bewuster wil leven kan ik nooit uitgaan van hetgeen ik zelf denk. Dat is duidelijk. Je kunt ook niet uitgaan van het wereldbeeld zoals ik het heb. Ik kan niet uitgaan van een volgorde in belangrijkheid van feiten, van mogelijkheden, punten en personen zoals ik die in mijzelve zie. Ik moet komen naar een erkenning van datgene wat juist niet bepaald, beperkt en gedefinieerd is.

Je kunt dat wel gaan formuleren. Er zijn bepaalde wetten, die u ongetwijfeld kent. Denk aan de wet van evenwicht bijvoorbeeld. Daar waar een verschuiving aan de ene zijde optreedt, zal het de andere zijde doen verschuiven of een verschuivende werking doen plaatsvinden totdat het evenwicht wederom volledig is.

Dat is een hele bekende.

Er is de wet van harmonie. Al datgene wat is vindt weerklink in datgene wat gelijkwaardig is. Soms zegt men ook gelijkvormig, maar dat is kennelijk niet helemaal juist.

Wanneer we dergelijke kosmische wetten stellen zijn we geneigd ze toe te passen op deze beperkte innerlijke wereld. Dat is nu juist hetgeen waarin men vastloopt.

Je krijgt een sleutel. Men zegt dan, dat die sleutel moet passen op de één of andere deur in dat fort van werkelijkheid, dat we onszelf geschapen hebben en ze past niet. Je kunt misschien wel een deur open krijgen, maar er gebeurt niets. Je zegt dan tegen jezelf: wat heb ik aan die sleutel?

De grote moeilijkheid is vaak, dat de fout niet ligt bij de sleutel, maar dat je niet gezocht hebt naar het slot, waar die sleutel werkelijk bij past.

Dat blijkt dan in vele gevallen een slot te zijn dat gelijktijdig een deel van je eigenwaan uitblust, tijdelijk of zelfs blijvend.

Je komt terecht in een andere wereld, in een andere kosmos en de regels, die er zijn, zijn niet meer de regels van je eigen denken, niet meer de regels van je eigen manier van doen. Ze passen niet meer bij je gewoonten. Een mens denkt vaak een beetje, ja hoe moet je dat zeggen, beperkt. Als ik een vergelijking mag gebruiken, die op het ogenblik aktueel is. Wanneer je meent, dat een staat als een zelfstandig organisme kan functioneren, richt je haar ten gronde. Op het ogenblik, dat je begrijpt, dat de staat slechts exploitatie van menselijke mogelijkheden betekent en haar dus bedrijfsmatig voert, zal die staat zichzelf echter niet alleen continueren, maar haar mogelijkheden echter

voortdurend uitbreiden. Dat moet je niet aan de politici vertellen dan krijgen ze een beroerte, en we hebben al zoveel mensen op te halen uit het duister de laatste tijd, dat zou ik maar niet doen.

Illusies zijn belangrijker voor mensen dan feiten. Wanneer we kijken naar de Malvinas of de Falkland eilanden of hoe het heet op het ogenblik en we zien wat er eigenlijk aan gevaar, menselijk, wordt geschapen en waarom dan kom je tot de konklusie, dat het helemaal geen kwestie is van feiten of een kwestie van gekwetste trots, het is een kwestie van een zelfbevestigingsdroom. De moeilijkheden werden te groot in Argentinië. Er moest wat tegenover staan, dus een krijgshaftig feit en zo een aanmoedigen van de trots op de natie en het vergeten van de rest. In Engeland was het precies hetzelfde. Wat er ook gebeurd zou zijn, men had zich er waarschijnlijk niet veel van aangetrokken. Je kunt toch niet eenvoudig de Union Jack naar beneden halen. Je kunt niet zeggen, dat John Bull nu maar eens moet vertrekken. Je kunt het hem vragen, dan doet hij het misschien. Je mag het hem niet zeggen, dan neemt hij het niet. Dat is eigenlijk de hele oorlog daar. Is dat niet een kwestie van illusies? Illusies, die gevaarlijker zijn dan menigeen beseft. Want wat de meesten niet weten is dat Argentinië beschikt over een atoombom. Het is op het ogenblik nog een primitieve, het is nog geen waterstofbom, maar hij is er. Wie weet wat een gekke generaal doet om ondanks alles toch zijn gelijk te krijgen. Engeland heeft ook natuurlijk mogelijkheden te over en die zou misschien nog geneigd zijn om in soort te antwoorden. Zij hebben ook die wapens. Wat zou er dan gebeuren? Niemand weet het. En waarom? Omdat men geen rekening houdt met de werkelijkheid. Die werkelijkheid is, dat je geen economische problemen kunt oplossen door je vlag te hijsen op een paar kleine eilandjes, die economisch en anderszins geen cent waard zijn. Voor Engeland geldt, dat je niet in een land, dat al bijna failliet is eenvoudig een miljarden verspillende expeditie kunt gaan uitvoeren om je nationale trots te redden. Daar kijkt men gewoon niet naar. Een kennis van mij heeft gezegd, dat het de grote fout van Engeland is, dat het nog steeds denkt, dat het een Empire is, terwijl het in de ogen van de rest van de wereld allang een tweede of derde-rangs macht is geworden.

Dat zijn dingen waar je rekening mee moet houden. De wereld buiten ons ziet ons anders dan wij denken dat wij zijn. De feitelijke mogelijkheden en waarden in die wereld liggen anders dan wij ze ons voorstellen. Je kunt niet een greep naar de macht doen zonder meer. Wanneer je dat doet verandert er zo veel, dat buiten jouw eigen voorstellingsvermogen ligt, dat je wordt gekonfronteerd met zaken en moeilijkheden, die je niet aan kunt.

Wie bewuster wil gaan leven, zal moeten beginnen om dat te beseffen. Dan klinkt het misschien een beetje vervelend als je zegt, dat je in de eerste plaats moet denken aan datgene wat je

met anderen verbindt en niet datgene wat je acheidt. Wanneer ik die werkelijkheid buiten mij wil leren kennen, door wil dringen in de kosmos buiten mij, zal ik moeten beginnen met alles wat ik zie niet te nemen op grond van mijn eigen evaluatie daarvan, ik zal het moeten accepteren op grond van zijn eigen evaluatie. Dan moet ik kijken welke mogelijkheden, welke betekenissen er ontstaan wanneer ik deze beide waarden naast elkaar leg. Dat is geen actie, dat is vergelijk. Dat is geen kwestie van daadwerkelijk wereldverbeteren, het is eerder een meditatief proces. Het zoeken naar het harmonisch element in de kosmos buiten je.

Wanneer je daarmee bezig bent zijn er een aantal dingen, die je op den duur zult leren.

Er zijn mensen, die zeggen: ik heb de werelden van de geest gekend en nu kan ik er niet meer naar toe. Er zijn mensen, die zeggen: ach, die wereld van de geest, ik wou dat ik er naar toe kon, maar ik heb ze nog nooit kunnen betreden.

Er zijn ook mensen, die zeggen, dat de werelden van de geest niet bestaan. Kunnen die mensen begrijpen wat het is voor een ander voor wie de wereld van de geest voortdurend toegankelijk is? Ik geloof het niet. Ieder heeft een eigen visietje. Een soort verklaring voor zichzelf. Op grond daarvan wordt verloochend, dat die geestelijke wereld bestaat.

De geestelijke wereld is voor een groot gedeelte een wereld van dromen. Laten we elkaar wat dat betreft niet bedriegen. Een sfeer is niets anders dan een gemeenschappelijk denkbeeld waarin men leeft zolang men dat denkbeeld als werkelijkheid blijft stellen. Er is meer, anders zou dat denkbeeld niet als werkelijkheid kunnen functioneren. Er moet een kracht zijn, er moet een eenheid zijn, een betekenis, die buiten de voorstelling om het bestaan daarvan mogelijk maakt.

Nu moet je nog een stap verder gaan. Je moet dan zeggen, dat wanneer ik de definitie achterwege laat, de kracht overblijft. Bij ons zeggen ze dan, dat u terecht komt in het witte licht of zelfs in het verblindende licht of daar achter. Dat is een wereld waarin onze persoonlijke veroordeling en beoordeling geen rol spelen, maar is die wereld daarom minder werkelijk?

Ze is alleen niet meerdefiniëerbaar zoals we dat altijd hebben gedaan.

Wanneer je nu bewust wilt gaan leven kun je niet opeens naar die witte wereld toe. Je kunt niet zeggen: niets is echt, dus is niets belangrijk. Dat kun je zelf niet waarmaken, dat geloof je zelf niet. Maar je kunt misschien wel zeggen: alles wat ik ken en wat ik zie en wat ik doe is maar betrekkelijk belangrijk. Het is nooit albetekenend.

Misschien kun je daar dan aan toe voegen: en daar de harmonie tussen mij en de kosmos buiten mij het meest belangrijke is wat ik bereiken kan als mens, is het voor mij belangrijk voortdurend te zoeken naar die harmonie waarin ik werken en leven kan en

niet te zoeken naar de punten waardoor ik mij kan onderscheiden ten aanzien van het andere.

Wanneer ik zeg, dat er kracht is is er kracht. Het is eenvoudig een kwestie van beleven. Wanneer ik zeg, dat er kracht is, dan is ze er niet alleen, maar ze is ook beleefbaar. Maar op het ogenblik, dat u ze beleeft moet u wel even uw eigen oordeel uitschakelen. Kunt u dat niet, is er niets aan de hand voor u. U blijft in uw innerlijke kosmos en de projectie daarvan naar de wereld besloten. Dat betekent, dat u gebonden bent aan uw eigen voorstellingen van mogelijkheid en kracht en van beperking. Doorbreekt u ze echter dan is die kracht er wel.

Nu kun je natuurlijk proberen om via een suggestieve methode die zaak een beetje te veranderen. Je kunt zeggen: ik ga iets in jouw werkelijkheid veranderen. Wat doe je dan? In feite vervang je een deel van het eigen wereldbeeld van iemand door een deel van je eigen wereldbeeld en dat meestal nog maar tijdelijk. Daarmee ontstaat dus wel een tijdelijke mogelijkheid, die niet eens in jou bestaat, maar er ontstaat geen grotere toegankelijkheid in de kosmos buiten je voor die ander of voor jezelf.

We kennen daar allerlei trucjes voor. Wanneer ik bijvoorbeeld incantatie gebruik, we doen het wel eens, dat weet u, dan gebruik ik geluidstrillingen. Door die geluidstrillingen probeer ik op emoties in te spelen. Dat is nog altijd uw eigen besloten ikje, uw eigen wereldje, maar door uw emoties vervlakt een deel van het rationele beeld wat u heeft, met andere woorden: u gaat reageren op ervaring en niet meer alleen op denkbeeld.

Wanneer dat gebeurt dring je een beetje door in die kosmos buiten je, er ontstaat een wisselwerking. Die wisselwerking gaat weer teloor, je keert weer terug tot je eigen bestaan. Ze kan je echter verrijken, ze kan je ook armer maken. Armer wanneer je beseft, dat je eigen illusies alleen maar illusies zijn. Dan denk je, dat er iets teloor gegaan is. En rijker wanneer je beseft, dat voor je paar beelden van rationaliteit, die je verliest er toch weer andere vermogens en gevoelens zijn ontstaan waardoor het lijkt of je wereld toch toegankelijker is geworden. Het is nog steeds je eigen wereld, maar ze gaat meer parallellen vertonen met de kosmos buiten je.

Op deze manier krijg je dus eigenlijk langzaam, eigenlijk zonder dat je het zelf merkt een steeds grotere harmonie tussen de kosmos buiten je en de kosmos, die in je bestaat. Dat is nu het belangrijkste punt voor iemand, die bewuster wil leven.

Je kunt die kosmos buiten je niet opeens eenvoudigweg beseffen. Je kunt er ook niet zo maar in gaan leven. Daaraan ga je aan ten gronde, omdat je helemaal gebaseerd bent op een menselijk beleven, dat voor een groot gedeelte bestaat uit onderlinge afspraken en verder niets. Gedeelde illusies, gedeelde neveltjes en voorstellinkjes, die kosmisch geen cent waard zijn. Maar je bent gebonden aan

die wereld. Word je nu bewuster, dan kun je de betrekkelijkheid van die dingen gaan inzien, dat is belangrijk. Hoe groter de betrekkelijkheid wordt van al hetgeen ik innerlijk nog als juist beschouw, hoe gemakkelijker ik ook aanvaard, dat er andere werkingen of factoren bestaan.

Daar hebben we dan ondermeer de bron van kracht. Weet u bijvoorbeeld waar de krachtbron ligt van menig paranormale genezer? Het is maar een vraag. Ergens, ja, ergens. De één zegt, dat hij een geestelijke dokter heeft, die hem helpt. Een ander heeft een Indiaanse medicijnman, die achter hem staat. Weer een ander wordt direkt geholpen door de here Jezus of de aartsengel dit of dat. Dat is zijn beeld en dus zijn innerlijke werkelijkheid. Wat zien we nu? De kracht is echt. Waarom? Omdat dit begrip een doorbreking betekent, fantasiedoorbreking in wezen van hun eigen beperking. Ze hebben aanvaard, dat er een wereld buiten hen is of ze die nu een persoonlijkheid noemen of ze hem God noemen of dat ze hem duivel noemen of anderszins, hierdoor wordt een andere faktor met een eigen inhoud en wet bekend. Die wet en inhoud kan dan naar buiten gestuurd worden en die kan als een kracht de mens worden opgelegd.

Daarin zit het haakje. Wij zijn in vele gevallen niet in staat om gewoon de rationaliteit zonder meer te beperken. We moeten er alweer een rede voor hebben. Laten we die reden dan maar een naam geven. Op het ogenblik, dat ik mij bewust wordt van een kracht en een mogelijkheid onverschillig hoe ik deze noem, onderschrijf of voor mijzelve uitbeeld, heb ik een irrationele faktor ingevoerd. Hierdoor heb ik een verbreking tot stand gebracht in de voortdurende weerkaatsing, die de kosmos betekent voor alles wat in mij is. Er is één punt waarbij mijn kracht buiten die wereld uitsteekt. Er is één punt waaruit die kracht vanuit het geheel tot mij kan doordringen.

Weet u nu waarom die kosmos buiten mij zo belangrijk is? Omdat ze in feite de aanvulling vormt voor al datgene waar u zelf innerlijk en anderszins geen raad mee weet. Ik zeg daarmee helemaal niet, dat jullie, mensen, onbelangrijk zijn. Want iemand die een kosmos, al is het maar een innerlijke kosmos, schept, die is eigenlijk een soort God en eigen recht, voor zich. Op het ogenblik, echter, dat ik dat beeld alleen maar hanteer als een verklaring van mijn eigen persoonlijkheid gebeurt er natuurlijk niets.

Op het ogenblik, dat ik stel dat deze God of deze macht alleen zal bevestigen wat ik ben en wat ik doe of denk, gebeurt er niets. Wanneer er een ogenblik komt, dat ik stel, dat ik dat niet ben, maar dat dat het andere is dan ontstaat er wat men noemt een flux. Een soort vloed. Eigenlijk zou je kunnen zeggen, dat het een osmotisch proces is, daarop lijkt het nog het meest. Hierbij begint de werkelijke kosmos buiten mij door te dringen in bepaalde aspecten van mij innerlijke kosmos. Dat betekent dan bewustwording in die zin, dat zekerheden verdwijnen en dat vaagheden in zichzelf plotseling wel een betekenis van kracht krijgen, maar niet meer

van wetmatigheid zonder meer.

Er ontstaat in jezelf een wanhopig zoeken. Dat zoeken, dat zult u ongetwijfeld begrijpen, dat is niet alleen maar eventjes kijken waar mijn wereld gebleven is. Neen, het is eerder zoeken naar een balans, naar evenwicht. Je zoekt naar een harmonie, die je voor een deel begint te ontberen.

Vroeger heb je dat niet gemerkt. Je kompenseerde de disharmoniën met de voorstellingen, die je maakte van je eigen wereld. Nu echter, krijg je de behoefte om het evenwicht te vinden met die kosmos buiten je.

Daar wordt het interessant, want op dát ogenblik ga ik de kosmos buiten mij zodanig beleven, dat zij voor mij konstateerbaar en in mij te rangschikken werkingen tot stand brengt en niet voordien. Ik word mij dan bewust van het feit, dat ik met bepaalde denkbeelden en instellingen buiten mij, al weet ik niet hoe of wat, respons krijg, iets wat niet behoort tot mijn wil of mijn verwachting en dat spontaan bijna gelijktijdig buiten mij schijnt te ontstaan.

De kosmos buiten mij wordt een faktor waarin ikzelf bewust kan beleven en invloed uitoefenen, ook al weet ik niet hoe ik het doe en gelijktijdig wordt die kosmos buiten mij voor mij steeds meer een soort maanteken, dat mij zegt: nu moet je innerlijk reageren. De vanzelfsprekendheid valt weg.

U weet hoe het vroeger was. Mensen spraken over de God van de wind en zijn vier zonen, die de windrichtingen zijn en de winden, die daaruit waaien. Men sprak over de goden van de oceaan en van het land. Men sprak over de bezielers van bomen, beken en van bronnen. In zekere zin is dat wel waar. Er is niets wat buiten ons is wat kan bestaan zonder de energie van de kosmos buiten ons, de kracht veel meer nog dan de vorm die buiten ons wezenlijk en altijd aanwezig is. De benoeming bracht de mensen soms heel dicht bij de werkelijkheid. De naam die je geeft aan de dingen en de gedaante die je er aan toekent is niet belangrijk zolang de werking je innerlijke wezen maar bereikt. Op het ogenblik heeft men andere goden. Men heeft goden als logika, rationaliteit, vakkennis, sociale samenhang, economische noodzaak en wat dies meer zij. Bestaan die dingen nou wel echt?

Wanneer je kijkt naar de resultaten in de wereld buiten je moet je zeggen, dat dit niet klopt. Wanneer je kijkt naar het socialisme - neem me niet kwalijk, dat ik maar weer een voorbeeld pak, dat weinig politiek is - zie je, dat het socialisme inderdaad een ideale staat kan opleveren, mits elke mens een overtuigd idealistisch socialist is. Aangezien heel veel mensen socialist worden om een verkapte wijze hun eigen egoïstische drijfveren te vervullen, is het duidelijk, dat dat ideaal nooit waar kan worden. Het is hetzelfde als met Christendom. Zeker, wanneer elke mens een waar volger is van de Christus, dan ontstaat inderdaad een soort hemel op aarde. Dan is het koninkrijk der hemelen ook het koninkrijk van deze wereld geworden. De mensen zijn echter niet zo. Zij zoeken in Jezus de rechtvaardiging van hetgeen zij denken en doen, niet de kracht, die hen een nieuwe werkelijkheid opensluit, waarvoor ze hun eigen werkelijkheid en ook hun beeld van eigenbelangrijkheid en mogelijkheid terzijde moeten stellen.

Als u die voorbeelden bekijkt, ziet u waarom de kosmos buiten je voor de meeste mensen zo moeilijk te betreden is. Wanneer er al een weg is, die voert naar het grote geheel dan zijn we meestal heel druk bezig om ze af te sluiten met eigen illusies en waanbeelden, waarbij wij geen enkele invloed, die daarmee niet strookt wensen toe te laten tot ons wezen of onze persoonlijkheid.

Ik kan nu zo langzamerhand wel gaan afsluiten. We hebben nu het belangrijkste in feite gekonstateerd. Wat menigeen onzekerheid of twijfel noemt is in feite vaak de beste weg naar de kosmos buiten je. Het is het niet meer zelf bepalen, maar het buiten je zoeken, ook wanneer het niet rationeel is van kracht of invloed, van beleving, van nieuwe erkenning waardoor je je bewuster wordt van de wereld buiten je. Het betekent ook, dat je je eigen wereld leert harmonischer aan te passen aan de gemeenschappelijke werkelijkheid, die mensen uit hun innerlijke kosmosjes als in feite grotendeels tot een illusie hebben geschapen.

Nu heb ik een paar dingen gezegd over kracht. We zijn toch maar met een klein gezelschap, dus ik kan rustig zeggen, dat ik het heb gehad over een paar dingen, die voor u misschien een beetje vreemd zijn.

Ik heb bijvoorbeeld gezegd, dat die kracht er altijd is. Wilt u eens een experiment wagen?

Het is helemaal niet nodig om je druk te maken. Die bepaalde houding erbij is ook allemaal een beetje illusie, maar doe het maar wanneer het u het gevoel geeft, dat het allemaal een beetje beter gaat. We gaan beginnen met een fantasiespelletje. Iets wat niet kan, kan.

Hier... net voor mij en boven mij, ontstaat een bal van lichtende kracht. U ziet hem nog niet. Voor sommigen wordt hij misschien langzaam maar zeker zichtbaar. Het is niet belangrijk. Nu hoop ik, dat u dit zult willen doen. Doe desnoods uw ogen dicht en probeer u die bal voor te stellen, gewoon één lichtende wat wervelende vlek. Probeer deze als het ware vanuit uzelf groter te maken alsof u een ballon opblaast. Probeer het maar eens.

....
Bij sommigen begint hij al heel aardig te groeien. Nu niet zeggen, dat het gekheid is. Het is maar een fantasiespelletje. Trek je er niets van aan.

Die ballon is er. Die bal van kracht. Nu moet u eens opletten. Wanneer u probeert die ballon groter te maken, maakt u ze in feite ook intenser. Het is net alsof ze een beetje meer gaat stralen. Het is nog steeds een spelletje, meer niet.

Zo en nu ga ik wat gek doen. Allemaal fantasie, verder niets. U blijft denken aan die kracht. Dat is het enige wat voor u op dit moment belangrijk is. Nu grijp ik deze grote bal en ik zet haar om - u ziet ze als het ware leeglopen in stralen. Die stralen zijn blauw-wit bijna. Dat ligt aan u, niet aan mij hoor. U heeft zich die bal zo voorgesteld. Ik straal deze nu zeer sterk over u uit.

Nu moet u zich even volledig ontspannen. De werking is begonnen. Stel u voor, alleen maar voorstellen, dat één of meer stralen u-zelf beroeren. Laat ze gewoon op u toekomen. Ze versmelten met u. U wordt rustiger. U wordt harmonischer en bovenal wordt u een klein beetje fitter, een klein beetje sterker.

Hou het nog maar even vol. Er is er één, die heeft de ballon al leegemaakt, dat geeft niet. Anderen gaan door totdat ze zien dat het beeld weg is.

Het merendeel is nu praktisch op het nulpunt gekomen.

Nu gaan we kijken wat zo'n experiment in wezen doet. Wat hebben we gedaan? We hebben een suggestiespelletje gespeeld. We hebben daarmee uw eigen aandacht afgeleid van uw eigen werkelijkheid. Als dat nu maar gelukt is, hebt u even opengestaan voor de kosmos om u heen. Die kosmos is kracht, is harmonie. Die brengt even licht. De wet van harmonie en de wet van evenwicht werken heus vanuit die kosmos buiten u op u in. Dus wanneer die voorstelling goed genoeg is geweest, moet u er iets van geabsorbeerd hebben. Gek, hè.

Ik kan natuurlijk dit heel wat plechtstatiger doen. Ik kan doen alsof ik enorme krachten opwerp. Ik kan misschien zelfs een paar geestelijke werelden aanboren, die hun eigen visie hebben van kracht. Ik kan die kracht nog eens een keer naar u toe projekteren. Wat doet zo'n experiment? Het doet eigenlijk niets behalve u deelnemen van een kracht waar u zich normalerwijze van afsluit. Als u dat in de gaten krijgt zul je misschien voor jezelf ook weer een weg vinden om toch iets meer van die kosmos buiten je zo nu en dan toe te laten in je eigen wezen. Want weet u, in uw eigen wezen zitten veel meer mogelijkheden tot harmonie dan u beseft. Uw beeld van uw eigen wereld is over het algemeen de feitelijke doder van de krachten, die u bereiken. Ze maken ze voor u als niet bestaand. Probeer nu maar eens op je eigen manier zo nu en dan eens even los te komen.

Met dit experiment zou ik gevoeglijk kunnen eindigen, denk ik, zij het dat ik nog een paar punten wil opnoemen, heel kort. Daar moogt u dan over denken of eventueel diskussiëren.

In de eerste plaats. De kosmos buiten mij bezit geen enkele vorm of norm, die volledig identiek is aan het wereldbeeld en het ik-beeld zoals het in mij bestaat.

In de tweede plaats. Datgene wat buiten mij bestaat is blijvend en werkelijk. Datgene wat in mij bestaat is voortdurend veranderlijk en vergankelijk.

In de derde plaats. Elke band, die ik kan maken met de kosmos buiten mij brengt mij tot een juister besef van datgene wat harmonisch is voor ons ervaren van die kosmos. Dit betekent, dat ik - zelfs binnen een menselijke voorstelling van feiten - voortdurend harmonisch kan handelen en vanuit die harmonie als

vanzelfsprekend dus ook ten aanzien van een gemeenschappelijk menselijk wereldbeeld een vergroting van harmonie en krachten tot stand kan brengen.

Ten laatste. Al datgene wat je zoekt in jezelf is buiten je volledig aanwezig. Zoek daarom niet in jezelf en probeer niet waar te maken aan jezelf, maar probeer te beleven uit die wereld buiten je. In die wereld buiten je probeer je harmonie te vormen en te erkennen. Het beeld, dat je er bij gebruikt is veranderlijk. Het is deel van jou. De kracht, die erbij optreedt, de wetten, die het regeren, zijn onveranderlijk omdat zij behoren tot de kracht waaruit de schepping en alle denkbeelden ontstaan.

Kommentaar?

- + U zegt vaak, dat je krachten in je hebt. Nu zegt u het omgekeerd.
- Ik zeg het niet omgekeerd. Ik maak alleen duidelijk, dat buiten je de bron is van de kracht, die je in jezelf kunt benutten. Wanneer u goed hebt geluisterd, hebt u mij horen vertellen, dat je die kracht in jezelf kunt opnemen. Dan zit ze dus in je je. Je kunt ze dan ook vanuit jezelf gebruiken. Maar wanneer we ons innerlijk als enige krachtbron beschouwen, kan dat alleen waar zijn op het ogenblik, dat de beperkingen van ons eigen wereldbeeld wegvallen. Dan is het weer de kosmos buiten mij, die - harmonisch met de kosmos in mij - de kracht geeft waardoor ik in mijzelve datgene tot stand breng wat ik buiten mij kan uitstralen en waarmee ik bovendien beantwoord aan de werkelijkheid, die buiten alle denkbeelden om rond mij bestaan. Zo ligt dat.
- + Hoe zit het met mensen, die anderen kunnen genezen, maar niet zichzelf?
- In de meeste gevallen komt het omdat ze niet beseffen, dat wanneer ze het beeld van een ander, die hen geneest even volledig in zich op kunnen brengen als het beeld van een kracht, die door hen anderen geneest, zij door die kracht eveneens genezen zullen worden. Het moeilijke is natuurlijk, dat je dan afstand moet doen van je eigen persoonlijkheid om genezen te worden, terwijl de meesten juist door het feit, dat ze behoefte hebben aan genezing voortdurend bezig zijn met hun eigen persoonlijkheidsbeeld en misschien nog wel een voorstelling van hoe het zou moeten zijn. Op het ogenblik, dat we voorwaarden opleggen aan datgene wat ons uit de kosmos buiten ons bereikt, maken we het in wezen onmogelijk aan de krachten daarvan of grotendeels onmogelijk om door te dringen tot ons wezen en beperken we elke harmonische reflectie die kan bestaan tussen onze innerlijke kosmos en de kosmos buiten ons. De persoon moet je dus vergeten.
- + Als je anderen probeert te genezen stel je toch ook voorwaarden?
- De voorwaarden, die je dan stelt, stel je wel binnen je eigen wereld, maar niet ten aanzien van de kracht in zichzelf. Het wonderlijke is namelijk, dat je een aantal voorwaarden stelt en beelden maakt, maar dat je daarbij de aard van de kracht niet bepaalt of beperkt en ook de werking daarvan in wezen niet limiteert, maar slechts richt. Limiteer je echter door een beperking van je eigen verwachting dan is het resultaat eveneens beperkt.

+ Kunt u nog een titel opgeven voor een laatste en afsluitende avond?

- Eens kijken. Versmelting van het onbewuste en het bewuste tot de werkelijkheidsaanvaarding.

Het is wel een lange titel, maar ze lijkt me voor een afsluiting een perfekt onderwerp te zijn.

Is iedereen het ermee eens?

Dank voor uw aandacht.

Wanneer u werkelijk aan het proefje hebt meegedaan zult u merken, dat het nog werkt ook. Gek hè? De werkelijkheid is veel gekker dan een mens van het wereldbeeld ooit kan zeggen.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Kleuterschool, Straling, Genezen

Met de juiste straling kun je zelfs een trauma van de kleuterschool genezen.

De wereld heeft de mens geplaatst op het voetstuk
het kosmische idool, een geest niet eens geheel ontwassen
aan des hemels kleuterschool.

Hij meent: mijn wereld is belangrijk
mijn leven schrijft de waarheid neer
en toch in feite is zij kosmisch nog altijd bij zich in de leer
en soms vindt hij dan toch weer een kracht en een straling.

Dan vindt hij een invloed
een lief'lijke macht
waardoor in zijn wezen
die angsten en vrezen
eindelijk tot stilstand worden gebracht.

Dan droomt hij
dan schroomt hij
probeert hij te vinden nieuwe normen en nieuwe taal
en voor hij het weet is hij al aan het dromen
en droomt hij van een hemels ideaal.

En dan.... in die dromen vindt hij krachten
en die kracht, och, geneest zo menige wond
diep in het bewustzijn begraven
een deel nog van wat eens als feit hem vond
en trof hem en deed hem ondergaan.
Dan voor het eerst ademt die mens
en kijkt hij naar het waar bestaan
dat rond hem is en rond hem leeft
terwijl hij niet meer slechts zijn dromen
en al zijn angsten mee verweeft
in al wat hij maar kan tegenkomen.

Dan, dan leet hij van een kracht, die rond hem leeft
en in hem voortbestaat
dan leert hij hoe die straling gaat
van ik naar ik, van zijn naar zijn
en overschrijdt de lijn tussen tijd en eeuwigheid
en van de eeuwigheden reeds doet dromen
terwijl hijzelf nog in de stof
de kleuterschool niet is ontkomen.

Als toegift:

Wie speelt, die leert,
wie niet mag spelen, leet niet
wat hij absorbeert
weten is leven
en leven is leren
en leren en leven tot weten vereend
zijn de sleutels tot het met de kosmos verkeren.